

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

دوشنبه ۰۶ نوامبر ۲۰۲۳

مترجم: فریده نوری

«ما فقط یک سرپناه می خواهیم که با عزت زندگی کنیم»

در پاکستان، ترس پناهندگان افغان از اخراج

این اخراج اجباری ۱،۴ میلیون نفر را تحت تاثیر قرار خواهد داد. برای توجیه به این کار خود، دولت پاکستان «به رفاه و امنیت» کشورش اشاره میکند، بدون اینکه نگران سرنوشت پناهندگانی باشد که به کشوری که تحت حکومت طالبان است بازگردانده شده اند.

منبع: Médiapart

نویسنده: Nejma Brahim

تاریخ: ۴ نوامبر ۲۰۲۳

عکس ها و فیلم های گرفته شده از اینجا و آنجا نشان دهنده صف هایی از لاری ها می باشد که زنان، مردان و اطفال را به سرحد افغانستان منتقل می کنند و با خود چندین سال زندگی را در بکس ها و بسته های خود دفن کرده می برند. در پاکستان، زیاده از یک میلیون پناهنده افغان به صورت وحشیانه توسط مقامات پاکستانی اخراج می شوند که به معنی "شکار افغان ها" توسط دولت پاکستان روی دست گرفته شده است.

این کشور دستور داده است که تا اول نوامبر ۱،۴ ملیون پناهنده که در خاک پاکستان زندگی می کنند، این کشور را ترک گویند.

قراری احصائیه که در سرحد گرفته شده است، دوصد هزار افغان در ماه اکتوبر پاکستان را ترک نموده اند. دیگران به هرف اخراج اجباری، هنوز در زندان ها به سر میبرند.

سرفراز بُگتی، وزیر داخلهٔ پاکستان، اعلان نمود که می خواهد «رفاه و امنیت» کشورش را حفظ کند، با نادیده گرفتن حقوق اساسی افرادی که قبلاً از فقر، آزار و اذیت و تهدید به مرگ، یا اخیراً از رژیم طالبان فرار کرده اند.

اگر تعداد اشخاصی را که بعد از دوباره به قدرت رسیدن طالبان در افغانستان به پاکستان مهاجر شده اند در حدود شش صد هزار نفر تخمین نماییم، صد ها هزار دیگر از سال ها و چندین دهه در این کشور مستقر و برای شان یک زندگی جدید را در این کشور همسایه که فرهنگ و عرف و عنعنات شان بسیار مشابه است، تهداب گزاری نموده اند.

بعضی از آن ها مانند مرید خواص برای خود کسب و کار و تجارت باز کرده اند.

نجیب احمد، جوان افغان در یک رستوران در اسلام آباد در سال ۲۰۲۲ کار یافته است

یک سال قبل به تاریخ ۲۷ اکتوبر سال ۲۰۲۲، ما مرید خواص را در یک کوچهٔ کارتهٔ پشاور مور، در جائیکه جمعیت افغان ها بخص بسیار زیاد است، ملاقات نمودیم. وی یکی از چهره های سرشناس کارته است، کسیکه تعداد زیاد مهاجرین جدید به دیدنش می آیند تا در مستقر شدن شان آن ها را کمک نماید. وی بایک تبسم گفت: «ما مثل یک فامیل هستیم، ما برادر هستیم».

این شخص از سال ۱۹۹۳ در اسلام آباد زندگی می کند. استاد سابقهٔ پوهنخی طب کابل است، وی کابل را در زمان جنگ های داخلی در افغانستان ترک نمود. او برای نشان دادن وابستگی به هر دو کشور یا سرزمینش، توضیح می دهد که یک چشمش افغان و دیگرش پاکستانی است.

وی می گوید که در کارته که زندگی می کند، جمعیت افغان ها بعد از گرفتن قدرت توسط طالبان بلند رفته است.

«بعضی در خانه ها و بعضی در آپارتمان ها به صورت شراکت زندگی میکنند.» جوانان برای دریافت کار به رستوران ها مراجعه می کنند. یک تعداد پناهندگان می خواهند در این کشور مستقر شوند و تعدادی دیگری راه ها بهتر را جست و جو میکنند، تا به اروپا و امریکا بروند.

چند سرک دورتر از مرید، نژده ساله که از جمله جوانان جدید است و در یک رستوران افغان (Afghan House) استخدام گردیده است، جویای احوال گردیدیم، او می گوید که شش ماه قبل به پاکستان رسیدم، و این وظیفه را از برکت یک گروپ WhatsApp همکاری و کمک به یکدیگر که به افغان ها اختصاص داده شده است، یافتیم.

«من با مادرم و دو خواهرم از افغانستان برآمدیم، می خواستیم به کانادا یا آلمان برویم، اما آسان نیست.»

مبارزه اشخاص جلا از وطن زیاده تر از یک سال:

او در کابل برای یک مؤسسه خارجی دفاع از حقوق بشر کار می کرد، خواهرانش از تعلیم محروم و آرایشگاه مادرش توسط طالبان بسته شد.

«همه ما بجز پدرم برآمدیم. از کمیساری عالی برای پناهندگان کمک خواستیم، لکن وقت زیاد کار دارد.» او نمی خواهد به حیث پناهنده در پاکستان شناخته شود. «دولت پاکستان ما را کمک نمی کند، فلذا من هیچ دلیل نمی بینم که در پاکستان باقی بمانم.» اما تقاضای ویژه برای رفتن به اروپا نامعلوم است.

شیمبا با دو پسرش در یک کمپ در اسلام آباد - اکتوبر ۲۰۲۲

آنها زیر خیمه ها مهاجرین بالای کمپل ها می خوابند، و اکثراً توسط آب باران که به داخل رخنه می کند، از خواب بیدار می شوند. سعید بیست و هفت ساله بسیار خلق تنگ است. او خاموشی جامعه بین المللی را تحمل نمی کند و جامعه بین المللی را شریک رژیم کابل می داند. هدف او از اعتراض در محضر عام، علیه "همه کسانی است که به آنها کمک نمی کنند." «تمام دنیا ما را رها کرده

است. به سفارت خانه ها راه نداریم، زیرا مقامات پاکستانی مانع ما می شوند.» اکثر این مهاجرین تقاضای ویژه بشردوستانه از سفارت های مختلف نموده اند، اما تا حال بدون جواب مانده اند. یکی از رهبران شان کوشش نمود تا تظاهرات به راه بیندازد، اما توسط پولیس پاکستان دستگیر و به زندان انداخته شد. در داخل خیمه فریحه می کوشد تا مورچه را از بین ببرد وی می گوید در این جا ما هر روز در خیمه داخل می شویم. این خانم که چهل سال عمر دارد می گوید به دلیلی از افغانستان خارج شدم که یک دختر شانزده ساله دارم. آمدن به پاکستان یگانه راه برای ما بود. فکر می کردم که در این جا یک زندگی درست خواهیم داشت. « ما تنها می خواهیم یک جای مناسب و با عزت برای بود و باش داشته باشیم و اولاد های ما به مکتب بروند، یک زندگی عادی.» وی خاطر نشان نمود که اکثر خانم های که در این کمپ هستند، یا معلم بودند یا در بانک کار می کردند و یا اینکه در مؤسسات کمک های بشری بین المللی غیر دولتی در کشور شان کار می کردند. فریحه با تأسف اظهار داشت: «از وقتی که این جا هستیم، مؤسسات غیر دولتی به دیدن ما آمدند و نام های ما را در لست گرفتند، اما دیگر از آن ها احوالی نیست.»

اطفال مهاجرین افغان در اطراف خیمه ها بازی می کنند - اکتوبر ۲۰۲۲

در همسایگی خیمه اش، همسایه وی یک مرد که برای اردوی اسپانیه در افغانستان کار کرده است، می گوید که چندین بار برای سفارت اسپانیه در اسلام آباد نوشتم، اما جوابی دریافت نکردم. «برایم می گویند که ایمیل روان کن، اما هیچ وقت جوابم را نمی دهند.» در حالیکه پاکستان بیشتر از یک ملیون پناهنده افغان را در کشورش پذیرفت، اما امروز این کشور دروازه های خود را می بندد، چرا که پس از سیل های وحشتناک تابستان ۲۰۲۲ خودش در یکی از بدترین بحران های انسانی غرق شده است.

(۲۴ France) که توانسته است با یکی از فامیل های که در یک خانه شخصی به کرایه گرفته بودند، گفت و گو نماید، می گوید دولت پاکستان حتی صاحبان خانه ها را هدف قرار داده و از آن ها تقاضا شده است که افغان ها را از خانه های شان "فوراً" اخراج کنند. وزیر داخله پاکستان از مردم خود خواست که افغان های بدون مدرک قانونی را برای شان اطلاع بدهند.

عفو بین الملل به تاریخ چهارم اکتوبر از دولت پاکستان خواست که « به کمک و حمایت تاریخی برای پناهندگان افغان ادامه بدهید و برای شان اجازه زندگی با در نظر داشت کرامت انسانی بدهد که بدون داشتن ترس از اخراج به افغانستان که در آنجا به خطر آزار و اذیت توسط طالبان مواجه اند، زندگی نمایند».

کمیساری عالی برای پناهندگان می گوید: «بسیار نگران است» از این اخراج های دسته جمعی و پیامد های آن.

استقلال – خپلواکی : " دور نرو که گرگت می خورد، نزدیک نیا که خوشت ندارم" این است سیاست کثیف چتلاستان در قبال پناهندگان افغان در آن سرزمین.